

Homenatge al Dr. Josep Perarnau

El passat 26 de febrer, a la Facultat de Teologia de Catalunya, va tenir lloc l'ofertament al professor Dr. Josep Perarnau i Espelt de la Miscel·lània d'homenatge que se li ha dedicat. Per a aquesta obra s'ha escollit una frase de Ramon Llull, «E l'amic digué a l'amat», atenent al fet que el Dr. Perarnau és un gran defensor de l'ortodòxia del gran pensador mallorquí. En la foto, la presidència de l'acte: d'esquerra a dreta, Josep Perarnau; Armand Puig, degà de la FTC; el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona; Joan Doménech Ros, president de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC); Jaume de Puig, vicepresident de l'IEC; i Cristina Godoy, curadora del volum.

GLOSSA

No saben on anar

Un taxista acull passatge. Demana l'adreça de destinació. Consulta si el passatger està d'acord amb l'itinerari que li proposa i, davant la resposta afirmativa del client, comenta: «Hi anirem bé perquè el trànsit és fluid tot i ser migdia. Fa uns anys, la circulació era impossible a aquesta hora i per aquest recorregut». El passatger li pregunta: «Ha disminuït el trànsit amb la crisi? Circulen menys cotxes particulars i s'utilitza més el transport públic?». El taxista reflexiona en veu alta: «Surten menys cotxes i hi ha persones que —cosa que no passava abans— es traslladen en servei públic, és cert! Hi ha moltes persones, però, que no treuen el seu vehicle perquè no saben on anar; més ben dit, perquè no tenen on anar. Fa temps que van perdre la feina». Un moment de silenci i conclou: «Ha de ser molt dur no saber on anar un dia i un altre. Veure que els mesos s'escolen i el temps que resta d'atur amb subsidi es va escurçant o ja s'ha acabat.»

De ben segur que el taxista tenia, en el seu pensament, unes persones amb noms i cognoms en situacions difícils com a conseqüència de la manca de feina. El moment laboral és dur per als treballadors que viuen amb neguit la inestabilitat eco-

nòmica i, també, per a alguns empresaris que, a causa de la crisi econòmica, es veuen abocats a reduir plantilla o a tancar l'empresa. La feina, possibilitat de realització personal i d'aportació i servei al bé comú —de col·laboració en la creació visible, per als creients— ha de ser el mitjà del qual els treballadors i les seves famílies treguin el necessari per viure dignament. «Entre vosaltres no vivíem desvagats ni demanàvem que ens alimentéssiu de franc, sinó que amb penes i fatigues treballàvem nit i dia per no ser una càrrega a ningú» (2Te 3,7-8).

L'atur és una nova forma de pobresa, un nou tipus de marginació que demana solidaritat, esforç i treballar per un ordre social més just. La reflexió del taxista ens convida a tenir molt presents aquestes persones que «no saben on anar» —«més ben dit, que no tenen on anar»— i a tenir-los presents, també, en el compartir i en la pregària, en la certesa que Jesús vetlla per tots ells, que a tots ells s'adreça amorosament, «[...] perquè eren com ovelles sense pastor» (Mc 6,34), i que, si compartim el que tenim, podem dir —fins i tot en la crisi— «tots en van menjar i quedaren saciats» (Mc 6,42).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Les temptacions de l'Església avui (VI). L'última temptació

Parlarem de l'última temptació de l'Església, no en el sentit cronològic, sinó entenent-la com la temptació més important, la definitiva, la més intensa i difícil de superar. També la podríem denominar «la temptació de les temptacions», perquè s'hi apleguen, s'acumulen i intensifiquen totes les proves, enganys i perills que sotgen l'Església al llarg de la seva història.

Tal com es pot endevinar, ens inspirem o reproduïm el que Nikos Kazantzakis va voler expressar en la seva coneguda novel·la *L'última temptació de Crist*, portada al cinema amb poca fortuna per Martin Scorsese. Una transposició, de Crist a la seva Església, que creiem legítima, perquè, com va dir Jesús: «el deixeble no és més que el seu Mestre, si a mi m'han perseguit...». Deixem a un costat el radicalisme de Kazantzakis, presentant un Jesús absolutament turmentat per una lluita interior, que culmina en la Creu; una lluita que venia a ser reflex de la tragèdia que vivia el propi autor. És una visió exagerada i parcial, però respon a una realitat.

Quan arriben els moments més difícils i sembla que totes les injustícies, els mals físics, psicològics i morals, els fracassos, les solituds i frustracions ens cauen al damunt, precisament per haver cregut i haver volgut ser fidels a una missió, llavors la gran temptació és dir: «tot això és absurd i inútil», he estat víctima d'un engany o d'una il·lusió... Aquest impuls es diu «temptació de baixar de la creu». En la creu, la temptació, segons la novel·la al·ludida, fa passar per davant de Jesús tot el que hauria significat la implantació del Regne de Déu, si hagués predicat solament la concòrdia, el benestar, el progrés, en un ambient de normalitat i tendresa en el qual regnaria l'harmonia i la pau. Hauria estat un cristianisme acceptable i confortable. Però a la vista del resultat, hom pensa que de res no ha servit tanta renúncia i sofriment. On és el Pare que deia haver-nos elegit i estimat?

La temptació pot arribar fins i tot a posar en dubte l'existència de Déu Pare o la dimensió transcendent de tot el que fem o l'efectivitat de l'Esperit conduint l'Església... Llavors resulta molt atractiva la seducció de dedicar-se a missatges i tasques més visibles, acceptades per la majoria pel seu caràcter humanitari, i que per si mateixes no necessiten cap referència al Déu de Jesucrist. Les crides evangèliques a la negació de si mateix i al seguiment personal a prendre la pròpia creu, hauran de posar-se entre parèntesi o silenciar-les simplement.

L'entrada de Jesús a Jerusalem degué tenir poc de triomfal, no molta gent l'aclamaria, els qui encara creien en Ell serien pocs i amb una fe parcial o equivocada. Ell rebia gustós els clams de la gent, però sabia ben bé quin era el destí que li esperava a la ciutat com a Messies sacrificat. La temptació de complaure's i recrear-se en els afalacs aniria augmentant. Però encara havia de tastar la traïció, per desengany, d'alguns dels seus. Potser tenien raó?

Tanmateix, en el moment decisiu, àdhuc cridant al Pare per què l'havia abandonat, va arribar a lliurar a les seves mans tot el que era i tenia, sense deixar de complir ni una coma de la Llei de l'amor.

L'Església no pot baixar de la Creu. L'Església crucificada és un arbre florit, frondós i fecund, que àdhuc en temps de sequera no mor, sinó que reverdeix, ja que està plantada al costat del riu de la Llei, la de l'amor de Déu. Així ens ho diu el Salm 1 i el profeta Jeremies (17,8). Tant de bo les seves paraules fossin anticipació de la nostra Església.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

)) Aquesta imatge parla

▶ **JOAN RIGOL**

Estimar més enllà de la mort

El polític, humanista i doctor en teologia i filosofia Joan Rigol, inspirat en la recerca filosòfica de Gabriel Marcel, que el va portar a formular la necessitat existencial del més enllà, ha publicat la tesi doctoral *Amor més enllà de la mort en l'obra filosòfica de Gabriel Marcel* (Facultat de Filosofia de Catalunya). Rigol, com Marcel, va perdre una persona estimada, i en el text reflexiona sobre com «estimar més enllà de la mort».

Com estimar després de la mort?

La pregunta «s'acaba tot en la materialitat del nostre cos al morir o som més que aquesta materialitat?» ens la fem els qui hem perdut una persona estimada. La resposta de Marcel és: «Tenim llibertat i som capaços d'estimar, i això no depèn de la materialitat que som, sinó de l'esperit que tenim a dins». Sense esperit no hi ha llibertat ni capacitat d'estimar. I conclou: «La persona estimada viu en la plenitud del seu esperit, i els qui romanem a la terra portem aquest esperit de llibertat i amor.»

Per tant...

Això fa possible que hi hagi un diàleg viu entre els qui som en el temps i l'espai, i els qui són ja en la plenitud del seu esperit.

Què és la fe?

La fe, tal com l'entenc, és el coratge de veure i viure la teva dimensió espiritual des de la perspectiva de Déu que t'estima. Lògicament, això no està renyit ni amb la ciència ni amb l'experiència humana, però sí que et dona una visió transcendent de la teva pròpia vida. Jesús ens ha donat la dimensió humana d'aquesta divinitat dient-nos que Déu és Pare i que totes les persones som germans els uns dels altres, des d'aquesta perspectiva de la pròpia fe.

Òscar Bardají i Martín

DIVENDRES SANT

Dia de Terra Santa

El Divendres Sant se celebra la col·lecta pontifícia per als Sants Llocs i les obres que la Custòdia de Terra Santa regenta en el país de Jesús.

Aquest any té com a lema: «Ell és la nostra pau.»

Enguany Terra Santa és especialment present perquè el papa Francesc la visitarà del 24 al 26 del proper mes de maig.

El papa Francesc, en el missatge per a la Jornada Mundial de la Pau (1 de gener), escriu: «La fraternitat humana ha estat regenerada en i per Jesucrist amb la seva mort i resurrecció. La creu és el lloc definitiu en què es funda la fraternitat.»

El comissari de Terra Santa a les diòcesis catalanes és el P. Manuel Prades, franciscà. La col·lecta es pot enviar a: c/ Santaló 80, 08021 Barcelona, t. 932 092 090, c/e: terrasanta@franciscans.cat

SER PADRES

Si los padres se separan

Los adultos se divorcian entre ellos pero, que yo sepa, los padres no se divorcian de sus hijos. Ahora bien, una cosa es la teoría y otra, muy distinta, la práctica. En la confusa situación de una separación, los psiquiatras de familia insistimos en esto: que el fracaso de la pareja conyugal no obstaculice el triunfo de la pareja parental. Para lograrlo es necesario:

- Que el hijo se sienta amado por ambos padres y no hacerle escoger a uno solo de los progenitores en detrimento del otro.
- Cuando un padre hable del otro delante del hijo, no tiene que recrearse amplificando sus rasgos negativos, sino que debe resaltar sus rasgos positivos.
- Que un padre no ejerza una *educación opuesta* para fastidiar al otro, desautorizándole cuando esté con el hijo; por el contrario, debe autorizar la educación que le da («Si tu madre, o padre, ha dicho que hay que hacerlo así, hazlo, porque seguro que es lo mejor»).
- Que sepan perdonarse el uno al otro por los motivos que han llevado a la separación. Ante los ojos del niño sus padres se engrandecen si actúan de esta manera desapasionada. Ya que un padre lleno de rencores y odio, por más voluntad que ponga, no lo hará bien.
- En las sesiones de terapia familiar dedicadas a la pareja confío siempre en la eficaz terapia del perdón.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Triduum Pasqual i la Pasqua: solemnitat de les solemnitats

Ja des de l'inici del cristianisme, cada diumenge era la pasqua setmanal; progressivament la celebració jueva —el dissabte— es cristianitzà i es traslladà al diumenge, com la Pasqua cristiana i «solemnitat de les solemnitats».

L'hebreu *pasqua* vol dir *pas* i s'aplica al *pas de Déu* alliberador de l'esclavitud dels jueus, recordat a la seva festa de pasqua (Ex 12). D'aquí sorgí l'aplicació a «Crist, com la nostra pasqua» (1Co 5,7), esdevinguda pel seu *pas* de la mort —*Divendres Sant*— i la sepultura —*Dissabte Sant*— a la resurrecció —*Diumenge de Pasqua*. Per això, aquests tres dies, iniciats en l'Eucaristia vespertina del Dijous Sant, formen el *triduum pasqual*.

El *triduum pasqual* se celebra amb textos bíblics memorables i signes expressius (lavatori dels peus, gran pregària universal, veneració de la creu, vetlla nocturna, foc nou, processó, l'*Exultet*, renovació de les promeses baptismals). Per això es perllonga cinquanta dies, número de plenitud, que això vol dir *Pentecosta*, amb set diumenges pasquals marcats per les lectures dels Fets dels Apòstols i dels Evangelis de Joan i el d'Emaús, que mostren com l'Esperit del Ressuscitat comunica l'esperança plena a la història i al viure cristià de cada dia!

Dr. Salvador Pié

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

14. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.
15. ■ **Dimarts** [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.
16. ■ **Dimecres** [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa.
17. □ **Dijous** [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12, 1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac 155-166) i mr.
18. ■ **Divendres** [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.
19. ■ **Dissabte Sant**. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

Comença el temps de Pasqua

20. □ † **Diumenge vinent**, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores pròpia) [*Vetlla*: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mt 28,1-10. *Missa del dia*: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mt 28,1-10). *Per a la missa vespertina*, l'Evangelí pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble.

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima». R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de mal factors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu (Mt 26,14-27,66) (Fragment)

Des del migdia fins a mitja tarda s'estengué una foscor sobre tota la terra. Cap a mitja tarda Jesús crida amb tota la força: «Eli, Eli, lema sabactani?» Que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» Alguns dels qui eren allí deien: «Ara crida Elies.» Un d'ells anà corrents a prendre una esponja xopa de vinagre i la posà al capdamunt d'una canya perquè begués. Però els altres li deien: «Deixa'l estar. A veure si ve Elies a salvar-lo.» Jesús tornà a cridar amb tota la força i expirà. (Pausa, agenollats)

En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix, la terra tremolà, les roques s'esberlaren, els sepulcres s'obriren i ressuscitaren molts cossos dels sants que hi reposaven; després de la resurrecció de Jesús sortiren dels sepulcres, anaren a la Ciutat Santa i s'aparegueren a molts.

Quan el centurió i els soldats que guardaven Jesús veieren el terratrèmol i tot el que havia passat, s'esveraren molt i deien: «És veritat: Aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados.

El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto le quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

Entrada de Jesús a Jerusalem. Pintura del beat Fra Angélic, Convent de Sant Marc (Florència)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Mateo (Mt 26,14-27,66) (Fragmento)

Desde el mediodía hasta la media tarde vinieron tinieblas sobre toda aquella región. A media tarde, Jesús gritó: «Elí, Elí, lamá sabaktaní». (Es decir: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?») Al oírlo, algunos de los que estaban por allí dijeron: «A Elías llama este.» Uno de ellos fue corriendo; en seguida cogió una esponja empapada en vinagre y, sujetándola en una caña, le dio de beber. Los demás decían: «Déjalo, a ver si viene Elías a salvarlo». Jesús dio otro grito fuerte y exhaló el espíritu. (Pausa, arrodillados)

Entonces el velo del templo se rasgó en dos de arriba abajo, la tierra tembló, las rocas se rajaron, las tumbas se abrieron y muchos cuerpos de santos que habían muerto resucitaron. Después que él resucitó salieron de las tumbas, entraron en la Ciudad Santa y se aparecieron a muchos.

El centurión y sus hombres, que custodiaban a Jesús, al ver el terremoto y lo que pasaba dijeron aterrorizados: «Realmente este era Hijo de Dios.»

COMENTARI

Passió de Jesús segons Mateu

Mateu ofereix d'entrada un gran horitzó doctrinal de la vida i de l'actuació de Jesús: la genealogia. També la Passió de Jesús se situa en aquest horitzó amb el parlament de Jesús en l'escena del seu empresonament. Un parlament poc versemblant (Jesús acaba de ser empresonat), però motivat per l'acció de resistència d'un dels deixebles. Jesús fa una defensa de l'actitud de no-violència; apel·la a la seva remarca en les temptacions: et penses que no podria demanar ajut al meu Pare? Cal tenir en compte el marc de la Passió anunciat en les escriptures: estem en l'horitzó del disseny de salvació de Déu.

El relat de la Passió de Mateu segueix pràcticament en tot el text de Marc. Però hi afegeix algunes notes personals que donen un altre sentit al text. L'episodi de la mort de Judes té l'efecte de treure ferro a les negacions de Pere. Mentre un es desespera, l'altre mantindrà l'esperança. La breu nota sobre la dona de Pilat justifica que el procurador refusi la responsabilitat de la mort de Jesús. I la intervenció del poble —«la seva sang sobre nosaltres i sobre els nostres fills»— subratlla que el poble ha renunciat a la crida de ser el poble de Déu. És el pas de l'elecció d'Israel a l'Església (cf. Mt 21,43). El tarannà eclesial que envolta la vida de Jesús a Mateu es fa palès un cop més en la Passió.

Finalment el sentit de la mort de Jesús. Jesús mor, com en Marc, amb un crit dramàtic. Tanmateix, l'horitzó doctrinal esmentat confereix a aquesta escena un sentit diferent i la confessió del centurió, compartida aquí amb els altres que eren amb ell, resulta menys rellevant. El text apocalíptic afegit per Mateu sobre el terratrèmol, l'obertura dels sepulcres i les aparicions dels ressuscitats a la ciutat santa després de la resurrecció de Jesús, és una invitació a veure la resurrecció al bell mig de la mort de Jesús. La mort-resurrecció de Jesús és el moment del gir escatològic fonamental. La mort de Jesús és l'inici de la resurrecció. És el misteri de la Pasqua de Jesús.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Recés de Quaresma per a religiosos i religioses. Enguany el recés quaresmal organitzat per la Delegació per a la Vida Consagrada ha consistit en la participació a la conferència quaresmal del bisbe Agustí. El tema va girar entorn del nou èxode de l'Església, amb intervencions musicals. Després de la conferència hi hagué una estona de silenci i la pregària de Vespres. Es va concloure amb la celebració de l'eucaristia. Hi van participar una cinquantena de religiosos i religioses i altres assistents a l'acte.

Aquesta imatge parla

Jornada interdiocesana per a preveres i diaques sobre la catequesi. Va tenir lloc al Seminari de Barcelona, dilluns 31 de març, a iniciativa del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes. Amb la presència de més d'un centenar de preveres, el bisbe de Lleida, Joan Píris, i els delegats diocesans de catequesi, el bisbe auxiliar de Barcelona,

«Comprometre la vida per transformar el món». L'arxiprestat de Piera-Capellades va cloure el passat 31 de març les seves jornades quaresmals de formació amb una taula rodona organitzada conjuntament amb l'equip de Pastoral Obrera del bisbat. Llum Mascaray, membre de la GOAC, del sindicat USTEC i de la plataforma «Olesa es mou» va explicar la seva llarga trajectòria en el camp de la solidaritat; Josep M. Romaguera, capellà i consiliari de la JOC, va aportar una reflexió sobre l'evangeli del cec de naixement (Jn 9, 1-41), marginat primer per cec i després per reconèixer Jesús com a profeta; i el bisbe Agustí Cortés va presentar l'apartat de la recent exhortació *Evangeli Gaudium* sobre la inclusió social dels pobres. En el diàleg posterior sorgí el debat sobre l'adequació de l'Església als temps que corren i es posà l'accent en el fet que, pocs o molts, l'important és que l'Església visqui amb autenticitat la seva fe.

Sebastià Taltavull, va fer la ponència a partir de les respostes que els preveres havien enviat prèviament sobre la seva percepció i experiència com a responsables de la catequesi. De la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van participar ben activament una desena de preveres.

AGENDA

16 anys com a bisbe. Mons. Agustí Cortés Soriano, celebrarà el proper 18 d'abril el seu 16è aniversari d'or-

denació episcopal. Que Déu li conservi una llarga vida al servei del poble cristià en aquesta diòcesi de St. Feliu de Llobregat.

Vetlla de Santa Maria. Dissabte 26 d'abril, vigília de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de la diòcesi, hi haurà al monestir una vetlla de pregària jove. La coincidència en cap de setmana permet que els participants puguin quedar-se a dormir. Al programa s'aprofundiran les figures dels que seran reco-

neguts com a sants l'endemà, Joan XXIII i Joan Pau II, hi haurà el concert de l'Orquestra Diocesana de Girona i la vetlla en si, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol. Per a més informació i inscripcions: info.jovesij@gmail.com

Pastoral del Sord. Celebracions de Setmana Santa interpretades en llengua de signes per a sords. *Dijous Sant*, 19 h: Missa de la Cena del Senyor, a la Pquia. de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 114). *Divendres Sant*, 12.30 h: La Passió del Senyor; 14 h, dinar solidari; 15 h, Via Crucis amb projecció, a la Pquia. Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68 - c/ Benet Mercadé, 25). *Dissabte Sant*, 21 h, Vetlla Pasqual, a la Pquia. de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 114).

CATEDRAL

Horaris de Setmana Santa.

Avui, *Diumenge de Rams*, 13 d'abril, 12 h, benedicció solemne dels rams i eucaristia. *Dimecres Sant*, 16 d'abril, 11 h, missa del Crisma. *Dijous Sant*, 17 d'abril, 20 h, eucaristia; 21.30 h, hora santa. *Divendres Sant*, 18 d'abril, 18 h, celebració de la Passió del Senyor; 20 h, Via Crucis a la Catedral i la Plaça de la Vila. *Dissabte Sant*, 19 d'abril, 22 h, Vetlla pasqual.

ECO DE LA PALABRA

Las tentaciones de la Iglesia hoy (VI). La última tentación

Hablaremos de la última tentación de la Iglesia, no en el sentido cronológico, sino entendiéndola como la tentación más importante, la definitiva, la más intensa y difícil de superar. También la podríamos denominar «la tentación de las tentaciones», porque en ella se reúnen y se acumulan e intensifican todas las pruebas, engaños y peligros que acechan a la Iglesia a lo largo de su historia.

Como se puede adivinar, nos inspiramos o reproducimos lo que Nikos Kazantzakis quiso expresar en su conocida novela *La última tentación de Cristo*, llevada al cine con poca fortuna por Martin Scorsese. Una transposición, de Cristo a su Iglesia, que creemos legítima, pues, como dijo Jesús: «el discípulo no es más que su Maestro, si a mí me han perseguido...». Dejamos a un lado el radicalismo de Kazantzakis, presentando a un Jesús absolutamente atormentado por una lucha interior, que culmina en la Cruz; una lucha que venía a ser reflejo de la tragedia que vivía el propio autor. Es una visión exagerada y parcial, pero responde a una realidad.

Cuando llegan los momentos más difíciles y parece que todas las injusticias, los males físicos, psicológicos y morales, los fracasos, las so-

ledades y frustraciones se vuelcan sobre uno precisamente por haber creído y haber querido ser fiel a una misión, entonces la gran tentación es decir: «todo esto es absurdo e inútil», he sido víctima de un engaño o una ilusión... Ese impulso se llama «tentación de bajarse de la cruz». En la cruz la tentación, según la novela aludida, hace pasar por delante de Jesús todo lo que habría significado la implantación del Reino de Dios, si hubiese predicado sólo la concordia, el bienestar, el progreso, en un ambiente de normalidad y ternura en el que reinaría la armonía y la paz. Habría sido un cristianismo aceptable y confortable. Pero a la vista del resultado, uno piensa que de nada ha servido tanta renuncia y sufrimiento. ¿Dónde está el Padre que decía habernos elegido y amado?

La tentación puede llegar incluso a poner en duda la existencia de Dios Padre o la dimensión trascendente de todo cuanto hacemos o la efectividad del Espíritu conduciendo a la Iglesia... Entonces resulta muy atrayente la seducción de dedicarse a mensajes y tareas más visibles, aceptadas por la mayoría por su carácter humanitario, y que por sí no necesitan ninguna referencia a Dios de Jesucristo. Las llamadas evangélicas a la negación de sí mismo y al seguimiento perso-

nal tomando la propia cruz, deberán ponerse entre paréntesis o silenciarlas simplemente.

La entrada de Jesús en Jerusalén debió tener poco de triunfal, no mucha gente le aclamaría, los que aún creían en Él serían pocos y con una fe parcial o equivocada. Él recibía gustoso los vitores, pero bien sabía cuál era el destino que le esperaba en la ciudad como Mesías sacrificado. La tentación de complacerse y recrearse en los halagos iría aumentando. Pero aún debía gustar la traición, por desengaño, de algunos de los suyos. ¿Quizás tenían razón?

Sin embargo, en el momento decisivo, aun gritando al Padre por qué le había abandonado, llegó a entregar en sus manos todo cuanto era y tenía, sin dejar de cumplir ni una tilde de la Ley del amor.

La Iglesia no puede bajar de la Cruz. La Iglesia crucificada es un árbol florido, frondoso y fecundo, que aun en tiempo de sequía no muere, sino que reverdece, pues está plantada junto al río de la Ley, la del amor de Dios. Así nos lo dice el Salmo 1 y el profeta Jeremías (17,8). Ojalá sus palabras fueran anticipo de nuestra Iglesia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat